

Arrest

nr. 99 109 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

M., M. (O) ...

Geboren op (...)1963

+ M., N. (0) ...

Geboren op (...)1967

+ kinderen

M., F(...1994), A. (...1996), F. (...1999)

Adres: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.11.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift op pagina 2 vermelden verzoekers dat zij de schorsing en de nietigverklaring verzoeken van "de beslissing van onontvankelijk van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 met bevel om het grondgebied te verlaten".

In de mate verzoekers een annulatieberoep indienen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten werpt de Raad ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op, nu het verzoekschrift geen afschrift van een bevel om het grondgebied te verlaten bevat en uit de stukken van het administratief dossier evenmin blijkt dat de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf gepaard ging met een bevel om het grondgebied. De Raad kan geen wettigheidscontrole verrichten op een vermeend bevel om het grondgebied te verlaten waarvan het bestaan niet wordt aangetoond noch blijkt uit de stukken van het dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en volgende en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen principe van een goed beleid, van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22/11/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 28/11/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2.Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attaché concludeert dat de toestand van Mevrouw F. M. kan niet beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

Dat de arts-attaché baseert zich op het standaard medisch getuigschrift d.d. 19/10/2012 (stuk 4);

Dat het gevaar van de pathologie van de verzoekster blijkt uit die medisch getuigschrift;

Dat de tegenpartij negeerde ook het oorzakelijk verband tussen de gezondheid van mijn verzoekster en haar land van herkomst;

Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoekster kan effectief zijn;

Dat de verzoekers zonder inkomen in hun land van herkomst zijn, zo kan zij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoekers;

Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers besloten tot de onontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 22 november 2012 opgesteld op grond van het voorgelegd standaard medisch getuigschrift en waarin wordt besloten dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §

1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het medisch advies werd samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers en kan worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het medisch advies wordt op concrete wijze geduid op grond van welke vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit kwam. Verzoekers kunnen, gelet op wat voorafgaat, niet voorhouden dat de voorziene motivering stereotiep is of dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden van de zaak. Verzoekers blijven ook in gebreke om op concrete wijze te duiden op welk punt de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend of onbestaande zou zijn. Ten overvloede dient verder geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeven niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken. Deze wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7. [...]"

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij wordt verwezen naar volgend advies dat de ambtenaar-geneesheer op 22 november 2012 opstelde met betrekking tot verzoeksters medische problematiek:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.11.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.10.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)"

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekers merken allereerst op dat de hoedanigheid van specialist van de adviserende arts niet wordt vermeld. Er blijkt evenwel niet dat een specialisatie in hoofde van de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is vereist. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, een advies van deskundigen kan inwinnen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer die het advies verstrekke ten onrechte geen advies heeft opgevraagd van een deskundige.

Verzoekers geven verder aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat uit het standaard medisch getuigschrift van 19 oktober 2012 geen aandoening blijkt die een graad van ernst heeft zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Zij menen dat het gevaar van de pathologie van verzoekster blijkt uit het medisch getuigschrift. Door louter op algemene wijze te betogen dat uit dit getuigschrift wel degelijk de ernst van haar "*pathologie*" blijkt, doch zonder dit betoog te staven aan de hand van concrete medische vaststellingen, en te stellen dat hieruit eveneens blijkt dat een terugkeer ernstige gevolgen zal hebben, weerleggen verzoekers voormelde vaststelling van de ambtenaar-geneesheer niet en tonen zij niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen vervolgens dat verwerende partij het oorzakelijk verband tussen de gezondheid van verzoekster en haar land van herkomst negeerde en dat op basis van dit verband geen medische zorg in het land van herkomst effectief kan zijn. De Raad dient evenwel te herhalen dat zij in gebreke blijven hun betoog te staven aan de hand van concrete medische vaststellingen. In het medisch getuigschrift van 19 oktober 2012 wordt in tegendeel vermeld dat 'tot op heden geen behandeling is opgestart' en dat er moeilijkheden zijn om een behandeling op te starten omwille van de taal. Verzoekers weerleggen aldus aan de hand van hun beweringen en de vermeldingen in het medisch getuigschrift niet het motief

in de bestreden beslissing met name dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu verzoekers niet aannemelijk maken dat op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd besloten dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk – waaruit volgt dat kennelijk sprake is noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland – tonen zij niet aan dat een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdrong waarbij een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling in het herkomstland diende te worden uitgevoerd.

Het gegeven dat zij zonder inkomen zouden zijn in hun herkomstland en bijgevolg geen toegang zouden hebben tot de vereiste medische zorgen is derhalve *in casu* niet van aard dat dit afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* herhaalt de Raad dat verzoekers zich ertoe beperken op algemene wijze te stellen dat de aandoening ernstig is en dat een terugkeer naar hun herkomstland ernstige gevolgen zal hebben. Een concretere toelichting ontbreekt evenwel. Aldus weerleggen zij niet het motief in de bestreden beslissing dat een terugkeer naar het herkomstland geen inbreuk op deze verdragsbepaling uitmaakt, nu – zelfs ingeval van een ontbreken van een adequate behandeling – geen aandoening voorligt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Een schending van deze verdragsbepaling kan aldus niet worden vastgesteld.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar onontvankelijk is verklaard, doch er geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch gaat het gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan een dergelijke verwijderingsmaatregel maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Ook de verwijzing ter terechtzitting naar het arrest nr. 94 524 van 2 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 26 september 2012 wordt vernietigd, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers verwijzen naar *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* lijken zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van “*het algemeen principe van een goed beleid*”. Zij laten evenwel na te preciseren welk concreet beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden achten. Zij verstrekken ook geen verdere toelichting. Een schending van dit algemene principe van een goed beleid kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoekers voeren tot slot nog de schending aan van op artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgende bepalingen en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN